

ΕΡΜΗΣ

Εικοστών και πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν ἀκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κ' ἔννεκά κ' ἑνῆκαίκοσα,
νέα πλάσις ὅτ' ἀνέφη πέτασα.

Ὁκτώβριος, πετάρη κ' εἰκοσῆ,
καὶ νέα ναυμαχία θαυμαστίη.

Πούντος χίλια τέσσαρα κ' ἑννεήντη ἀκόμη,
δίους μᾶς ἔσφραξάνε πυροβόλων βόρφοι.

Ἐρηνολογῶ με πόνο ἀγῶν ἀδελφοκτόνο.

Κρίμα κρίμα, πού σέ φλόγες κ' ἀστραπιαίς οὐρνομήχεις
ἴδαμε παιδιά τῶν Στόλων,
μὰ καπνοὶ δέν ἦσαν νίκης
οἱ καπνοὶ τῶν πυροβόλων.

Κρίμα κρίμα, πού μεγάλον ἐπροσμένεμεν ἀγῶνα,
καὶ τῆς δόξης τὰ νερά
τάνετάραιαν πυρὰ
καρabiῶν ἀδελφοκτόνα.

Κρίμα κρίμα, πού τὸ γένος ἀκούσε με στεναγμοῦς
ἀστραπόβροντα βροχιά.
κ' εἶδε μέσα σὲ χαράδραις καὶ σπηλιαῖς με σπαραγμοῦς
ναυτικῆ καλλιφαριά.

Κρίμα κρίμα, πού μ' ἐλπίδες ἐσπρώθησαν οἱ δούλοι
πὺς θά δοῦνε σὺν καὶ πρῶτα
τοῦ Κανάρη τὰ μπουρλότα
καὶ τὴν λάμψη τοῦ Μισούλη.

Κρίμα κρίμα, πού κυττοῦσαν καθεμιά μας ἀστραπή
καὶ φωνάζανε: ντροπή.

Κρίμα κρίμα, πού κοτίνων δέν σκορπίσαμε κλωνάρια
σὲ παλληκαριῶν θανάη,
κρίμα πού κ' ἡ γαλανή
δὲν σαβάνωσε θρημβοῦ δοξασμένα παλληκαρία.

Κρίμα, πού πυρὸς ἀγίου δὲν μᾶς δρόσισε βροχή,
μὰ θαρροὺ πῶς κατ' ἰλεὶ μετ' οἴτου γένους τὴν ψυχὴ.
Τὰ καρabiῶν τὰ μικρά, πού τὰ δάχνουνε μεγάλα
τῆς Ἑλληνικῆς ἰδέας μεγαλόστατοι παιᾶνες,
πού βαρβαρῶν δεσποτῶν διαλαλοῦνε τὴν φευγάλα
καὶ με θύλους τάρματόνουν κυμτόπληκτα Τιτάνες.

Τούτα τὰ μικρὰ καρabiῶν θά τὰ ὄητε καιμιά μέρα
σὲ γλαυκὰ πελάγη πέρα,
καὶ θά σβίσουν ἢ φωτιζῆς τῶν ἀδῶν καὶ μύρα χρόνις,
καὶ μὲτ' Ἰνιχὴν ἀύλακωσὴ πολυστέναχτα νερά,
καὶ ναυμάχων ἀθανάτων θά φεγγοβλοῦν ἐγγόνις
σὲ Σφενδόνας, Δόξαις, Νεβαίς, Ὑδοίς, Σπέτσισις καὶ Ψαρρά.

